

fanger løslades, det har vi arbejdet for hele tiden, og det har hr. Skaarup og jeg jo været enige om i hele vores folketingskarriere. Det er der ikke nogen som helst tvivl om.

Jeg synes ikke, man skal få denne spørgetid til at se ud, om en regering kæmper for at ophæve våbenembargoen og negligere de menneskerettighedsproblemer, der stadig er i Kina. Vi prøver bare at se realistisk på situationen og se, hvordan vi kan udnytte overvejelserne i EU til at få forbedret de ting, vi ønsker at få forbedret, bl.a. menneskerettighedssituationen. Vi kan konstatere, at der trods alt sker noget, men at der til gengæld ikke sker nok. Det skal dog nævnes, at varetagtsfængsleses rettigheder er blevet forbedret, fordi de nu kan få juridisk bistand, og de 100-150 millioner migranter har fået deres retsstilling betydeligt forbedret.

Men det betyder ikke, at de demokratiske normer og frihedsrettighederne er opretholdt, og vi vil arbejde videre for at få fremmet en bedre omgang med menneskerettighederne i Kina. Men selve tallet 17 er altså det, der er oplyst for mig, og det kan vi jo vende tilbage til med spørgsmål i udvalget for at få præciseret, om det er 17 eller 80 eller 250, eller hvad man nu måtte mene.

Formanden:

Så er det hr. Søren Espersen for et sidste spørgsmål.

Søren Espersen (DF):

Jeg synes altså, det er for nemt, at udenrigsministeren gør det til et spørgsmål om en EU-forbrødring mellem Dansk Folkeparti og Enhedslisten. For os at se drejer det sig om sikkerhedspolitik og forsvarspolitik, og Danmarks sikkerhedspolitik og forsvarspolitik ligger mig bekendt ikke i EU, men i samarbejde med vores nærmeste allierede, som er USA. Jeg vil gerne bede ministeren bekræfte, at det er i det forum, vi skal diskutere sikkerhedspolitik, og at det ikke foregår i Bruxelles.

Så vil jeg i øvrigt slutte med at glæde mig over, at der er en vilje til i høj grad at inddrage netop USA og Japan i den diskussion, der kommer, inden man straks accepterer alt det, der kommer fra Chiracs pressekontor.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Bare for en ordens skyld skal jeg sige, at det altså kommer fra flere steder end Chiracs pressekontor.

Jeg skal bekræfte hr. Søren Espersen i, at Enhedslisten og Dansk Folkeparti har forskellige tilgange til spørgsmålet. Dansk Folkeparti støtter vores sikkerhedspolitiske alliancer og NATO, men det gør Enhedslisten jo ikke. Jeg skal også bekræfte, at i sikkerhedspolitik har vi NATO som vores garant, og derfor har vi også taget de amerikanske bekymringer meget alvorligt. Jeg drøftede sagen ganske kort, men drøftede den dog, med den japanske statsminister under besøget i Japan, og derfor står der også i de tekster, der i øjeblikket arbejdes med i EU, at de allieredes bekymringer skal tages alvorligt og skal indtages, når vi skal træffe vores beslutninger.

Jeg arbejder også for, at EU's høje repræsentant, Solana, tager en tur til USA og drøfter situationen med amerikanerne. Jeg synes, det er vigtigt, at vi ikke, nu hvor vi faktisk er ganske godt i gang med at få genopbygget broen mellem USA og Europa, fra Europas side saboterer den, som det hedder, med en handling, som opfattes forkert af amerikanerne. Derfor opfordrer vi meget til, at man lytter til vore allierede. Det er jo dem, der er ude i regionen, og det er næppe os, der vil være i regionen, hvis noget går galt.

Det er det samme, jeg sagde til Dansk Folkeparti angående Taiwanstrædet. Hvis man puster til ilden derude, er det jo ikke os, der står derude. Hverken Dansk Folkeparti eller regeringen står derude med soldater, og derfor skal man tænke meget over, hvad man gør. Det er jeg enig i.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 518

3) Til udenrigsministeren af:

Per Clausen (EL):

»Vil udenrigsministeren på baggrund af artiklen »Minister vildleder Folketinget« i Fagbladet, som blev lagt på nettet den 23. marts 2005, kl. 12.00, redegøre for, om han i sit samråd i Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg har informeret udvalget korrekt og fyldestgørende om Poldanor-sagen?«

Per Clausen (EL):

Denne sag startede jo tilbage i 1994, hvor Investeringsfonden for Østlandene investerede i en række svineproduktioner i Polen, og da det jo handlede om at skabe både økonomisk vækst og bedre miljø i Østlandene, var det meget natur-